

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΜΠΑΡΚΦΟΡΔ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΗΣ ΜΑΜΠΕΛ

ΟΤΑΝ ο Ούιλλιαμ Ντάρσομ έγινε διευθυντής της εταιρείας Γκόλστερ, σκέφθηκε τι είχε φθάσει πειά η έπιχη να ανείη κι' αυτός σπίτι.

“Ως τὰ σαράντα χρόνια του πάλαψε σκληρά, δούλεψε είκοσι ώρες τή μέρα, ζείυχτησε σκυμμένος πάνω στο γραφείο του και κοντεψε να χάση τήν υγεία του από τή μελετη και τήν έργασία. “Ηταν λοιπον καιρός πειά να παντρευτή. Θα διάλεγε μια συμπαθητική νέα και θά κατέθετε στα πόδια της όλη του τήν αγάπη και τήν περιουσία του. Σκεφτόταν ότι η γυναίκα αυτή θά ήταν γι' αυτόν ένα λαμπρό άστρο πού θα φώτιζε από δώ και πέρα τή ζωή του πού είχε άρχισει να γεμίζει θλίψη και να σκοτεινιάζει από τήν άπογοήτευσί.

Κι' αυτές τις ιδέες του, πολλές φορές όταν εύρισκε τήν εύκαιρία τις έξωμολογείτο στους φίλους του. Μά εκείνοι του άπαντούσαν:

— Καυμένη Ούιλλιαμ ! Πρόσεξε μόνο να μην άπογοητευθής με τόν γάμο. ‘Ο έρωτας πάντα τυφλώνει τούς ανθρώπους. “Αν τώχη λοιπόν και πάρης μια γυναίκα πού δεν σου ταιριάζει είσαι χαμένος. Θα μετανοήσης πικρά για τόν γάμο σου.

Μά ο Ντάρσομ τούς έκοθε τήν φλυαρία τους:

— Είσατε κακοί και ζηλιάρηδες, τούς έλεγε. Δεν θέλετε να δοκιμάσω κ' έγώ τήν εύτυχία σας. Δεν θέλετε να χαρώ κ' έγώ τήν ώμορφιά της οικογενειακής ζωής. Θέλετε να μ' έχετε πάντα έλεύθερο για να σας παρασύρω σ' εύθυμες διασκεδάσεις και να δικαιολογείσθε στη συνείδησί σας, ότι έγώ πάντα είμαι άφορμή τών παραπτώματων σας. “Οχι, φίλοι μου! Θα δήτε μια μέρα ότι θα τελειώσουν τὰ ψέματα.

Κ' οι φίλοι του διασκέδαζαν μ' αυτόν τόν παράξενο θυμό του και τις πανάρχαιες ιδέες του.

— ‘Ο Ντάρσομ, έλεγαν, είναι άκόμη ένα μεγάλο παιδί. Δεν μπορεί να φαντασθή πόσο δύσκολο πράγμα είναι να καταλάβη κανείς μια γυναίκα και πρό πάντων τήν γυναίκα του. “Ας έλπίσουμε ότι ο γάμος του δεν θα τόν κάνει να μετανοήση σκληρά και δεν θα του χαλάση τó πιο ώμορφο όνειρο της ζωής του.

‘Ο Ούιλλιαμ Ντάρσομ έν τούτοις, άδιαφορούσε για όλες αυτές τις συμβουλές τών φίλων του. Αισθανόταν τόν έαυτό του να γερνιά και πολλές φορές έχανε τó θάρρος του.

— “Αν είχα μια γυναίκα, σκεφτόταν, θά είχε κάποιο σκοπό ή ζωή μου. Θα φρόντιζα να ίκανοποιώ όλες τις έπιθυμίες της και δεν θα ένιωθα καθόλου τή μοναξιά μου. “Α, είναι τρομερό πράγμα ή μοναξιά. Σε κάνει να συχαίνεσαι τις έφήμερες περιπέτειες και να θαυρέσαι τή ζωή σου.

Μια μέρα λοιπόν, τόν φώναξε ο ίδιος ο κ. Γκόλστερ, ο ιδιοκτήτης της εταιρείας και του είπε:

— Μίστερ Ντάρσομ, είμαι πολύ εύχαριστημένος μαζί σου! Τώρα όμως πού έγινες διευθυντής της εταιρείας μας, πρέπει να είσαι της άπολύτου έμπιστοσύνης μας. Καθώς ξέρεις, κάθε εταιρεία έχει τὰ μυστικά της.

— Είμαι πρόθυμος να κάνω ό,τι μου ζητήσετε, δήλωσε συγκαταβατικά ο Ντάρσομ. “Ακόμη και τήν μεγαλύτερη θυσία...

— Δεν πρόκειται για καμιά θυσία, του έξηγήσε ο Γκόλστερ χαμογελώντας παράξενα. Θέλω μόνον να σε παντρώψω με μια γυναίκα της άρεσκείας μου.

‘Ο Ντάρσομ έμεινε μ' ανοιχτό τó στόμα από τήν άγωνία του. Μά, σαν καλός υπάλληλος πού ήταν, συνηθισμένος να υπακούη στους άνωτέρους του, δεν διαμαρτυρήθηκε. ‘Ο Γκόλστερ εύχαριστημένος από τήν συμπεριφορά του, του είπε τότε χαμογελώντας:

— Καλά σ' είχα ψυχολογήσει ότι ήσουν άφωσιωμένος τυφλά στην έπιχείρησι. Λαμ! πρά! Δώσε μου να σφίξω τó χέρι σου. “Από δώ και πέρα μάλιστα μπορεί να με φωνάζης πατέρα σου. Ναι, μη σου φαίνεται παράξενο. Θα σου δώσω τήν κόρη μου, τήν Μάμπελ. Είμαι βέβαιος ότι θα τήν κάνης εύτυχισμένη.

Κ' έφυγε από τó γραφείο, αφήνοντας τόν Ούιλλιαμ τρελλό από αυτήν τήν άνέλπιστη εύτυχία του. “Οχι, ή φαντασία του ποτέ δεν είχε

φτάσει τόσο ψηλά. “Ηξερε καλά τήν τετράξανθη Μάμπελ και θαύμαζε τή γοητευτική ώμορφιά της. Ποτέ όμως δεν είχε φαντασθή ότι θα μπορούσε να γινή γυναίκα του.

Πέρασαν πολλές μέρες ως ότου να τó πιστέψη και δεν ήσυχασε παρά μόνο, όταν έγιναν οι γάμοι τους.

‘Η Μάμπελ, έν τούτοις, ένω φαινοταν ένα αγαθό και ήσυχο κορίτσι, όταν έμειναν μόνοι, του είπε με ψυχρότητα:

— Ξέρω τή συμφωνία πού έγινε με σας και με τόν πατέρα μου. ‘Ο γάμος μας ήταν μια έμπορική ύπόθεσις. Μη τολμήσετε να ζητήσετε τίποτε από μένα. Θα είμαστε δυό καλοί έμποροι! Μά ως σύζυγοι, θα κάνη ο καθένας ό,τι θέλει!

‘Ο Ντάρσομ, μόλις άκουσε τὰ λογία αυτά, πάγωσε από τή φρίκη του. Δεν φανταζόταν ότι θα δοκίμαζε από τήν πρώτη κιόλας μέρα τού γάμου του μια τέτοια άπογοήτευσί πού θα του ραγίζε τήν καρδιά. Μά, καθως ήταν υπερήφανος και σοβαρός, περιωρίστηκε ν' άπαντήση στη γυναίκα του:

— Έλπίζω, ότι μια μέρα θα καταλάβετε τó λάθος σας. Δέχομαι έν τούτοις αυτήν τήν συμφωνία, γιατί δεν θέλω να λυπήσω τόν πατέρα σας και να φυγω από τήν εταιρεία. “Οχι, για μια γυναίκα δεν θυσιάζει κανείς τούς κόπους και τήν άγωνία είκοσι χρόνων. Θα προτιμήσω να γίνω ένας δυστυχισμένος σύζυγος παρά να χάσω τή θέσι του διευθυντού.

Και, χαιρετώντας ψυχρά τήν Μάμπελ, άποσύρθηκε.

‘Από εκείνη τήν ήμέρα πέρασαν έξη μήνες. ‘Ο Ντάρσομ όμως ήξερε να προσιοιήται και κανείς δεν είχε καταλάβει τήν τραγωδία του.

‘Η Μάμπελ όμως σ' αυτό τó διάστημα έμαθε ένα σωρό πράγματα για τó σύζυγό της. “Ολοι οι φίλοι του χωρίς να τó θέλουν τις είχαν άποκαλύψει στις συζητήσεις τους τὰ ύνειρα τού Ντάρσομ και τις αισθηματικές σκεψεις του. Κ' ή Μάμπελ κατάλαβε ότι τόν είχε άδικήσει.

“Ενα πρωί, λοιπόν, τήν ώρα πού εκείνος έβγαине έξω κ' έτοιμαζόταν να μηη στο αυτοκίνητό του, ή Μάμπελ έτρεξε κοντά του και τόν παρεκάλεσε:

— Μπορείς, Ούιλλιαμ, να με συνοδεύσης ως τὰ έμπορικά... “Εκείνος τὰ έχασε από αυτήν τήν οικειότητα της γυναίκός του και από τó ύφος της. “Ωστόσο συμμορφώθηκε με τήν παράκλησί της και τήν πήρε στο αυτοκίνητό του. Μά στον δρόμο, για να πη κάτι, της είπε:

— Πολύ φοβούμαι ότι δεν θα είμαι άκριβώς στην ώρα τού γραφείου μου!

Τότε ή Μάμπελ άκούμπησε τó χέρι της στο δικό του και του είπε με τρυφερότητα:

— “Ας γίνουμε φίλοι, Ούιλλιαμ! Σε παρακαλώ να με συχωρήσης για τó κακό πού σου έκανα. “Ημου άνόητη.

‘Ο Ντάρσομ χαμήλωσε τó κεφάλι του για να μη φανή ένα δάκρυ χαράς. Και ξαφνικά άρπάξε στην άγκυλιά του τήν Μάμπελ κι' άρχισε να τήν φιλά παράφορα σαν τρελλός!

Κι' αλήθεια, ήταν τρελλός από τήν εύτυχία του, γιατί είχε κερδίσει τήν αγάπη της γυναίκός πού λάτρευε!...



‘Η Μάμπελ έτρεξε κοντά του και τόν παρεκάλεσε...